

МУЗА

літературно - мистецький додаток
до друкованого органу СБ УКМА-“МІСТ”
(мистецько - інформаційне студентське
товариство). **БЕРЕЗЕНЬ 1994**

До кожного муза приходять своя:
Весняна чи літня бува, зимова,
Русява, з блакиттю у ніжному зорі,
Чорнява, з загадкою в тихому слові.
І кожному свій принесе подарунок:
Чи колір небачений, фарби пакунок,
Чи пісню, що з серця полине, як
промінь,
Чи слово, що стане у вірші вагомим...

Сьогодні на читацький загал подається
літературно-мистецький додаток до “МОСТУ” – МУЗА.
Це не буде великою претензією на обов'язкове визнан-
ня, шану, лаври... Але це буде шансом для тих, хто за-
хоче і не злякається. винести свої творчі доробки
“на люди”. То ж творіть, зважуйтеся, приносьте
своїх “дитинчат” до МУЗИ. Коли ж проки-
датися, “вилазити на поверхню”, як не весною?

9 березня 180 років тому
народився Тарас

Шевченко

Мабуть у бога був прекрасний настрій,
(Якщо бог в небі взагалі існує),
Коли створив він таку гарну жінку,
Що всіх своєю ніжністю чарує.
Вона приходять тихо і зненацька,
Хоча її чекають з нетерпінням,
Вона проходить боса і щаслива,
З пташиним співом й тонким павутинням.
І тихо тане сніг, неначе плаче,
Неначе згадує коханку-зиму,
На жаль, нову красуню він не бачить:
Таку чарівну і страшенно милу.
Одним вона нагадує дитину –
Така ж весела і така ж грайлива.
А дехто гляне – очі лиш прикриє,
І не забуде вже він цього дива.
Комусь вона дарує тихе щастя,
Комусь – палке кохання і тривоги,
Але нікому не приносить горя,
Лиш тільки небо, сонце і дороги.
Мабуть у бога був прекрасний настрій,
Або ж його рука була легкою,
Коли створив він цю чарівну жінку
І охрестив її тоді ВЕСНОЮ.

Маркарова Оксана 27.02.1994.

Встала й весна, чорну землю
Сонну розбудила,
Уквітчала її рястом,
Барвінком покрила;
І на полі жайворонск,
Соловейко в гаї
Землю, убрану весною,
Вранці зустрічають...

З поеми “Гайдамаки”.

Відправлять панахиду по зимі
Кришталним дзвоном бурульки на стрісі,
Струмок веснянкою дзюрчатиме у лісі,
А сани заховують у хліві.

Мороз мине, настануть теплі дні,
Співатимуть пташки у верхоліссі,
І повинню трава покриє лісі.

Поля й галяви всюди ... Навесні.

Місяйло Оксана 16.03.1994.

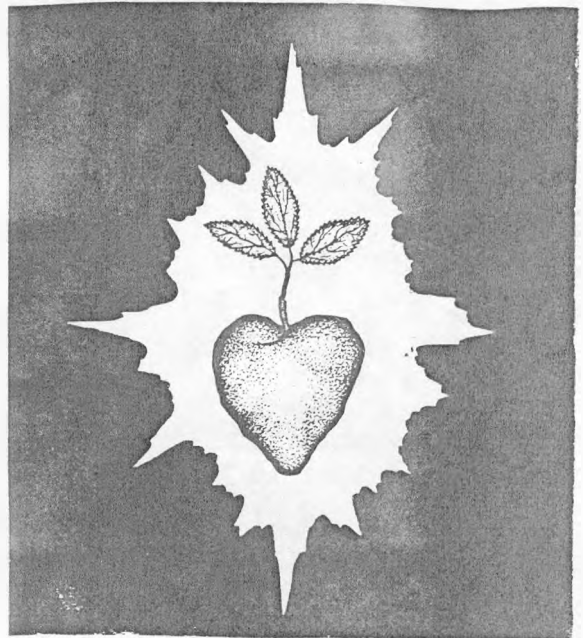
Вона прийшла, як ніжна наречена,
В шовково-мережаному вбранні...
Така тендітна і така шалена,
Така, як повинь дика навесні.
Скінчивсь бенкет. Подерлись білі шати,
Під сонцем бурульчаний хор розтав.
Гей, не барись, берися працювати,
Щоб знов мороз і холод не настав.
Вона ж - дитина - сонька і лінюха,
Але, бува, як стане пустувать!..
Тому й не дивно: холод, завірюха
З теплом ще зміняться, напевно, разів п'ять.

Місяйло Оксана 16.03.1994

МИХАЙЛО МІНАКОВ

Minakow M.

МИХАЙЛО МІНАКОВ

Весна мете холодним білим цвітом,
Та сила вже не та в небесних пелюстках
Це білизна звучить як блюз за літом:
Так зливи хочеться, що просто жаж .

А сніг паде, тендітний і безвольний,
Нема ще в небі темно-синьої жаги,
Щоб скреснув лід, і розлилася повинь,
І затопила серця береги.

А поки що - дозволь котам нявчати,
І не журись, що навкруги сльота.

Це все ти перестанеш помічати,
Бо, знай, - то не зима, вже - НЕ ЗИМА...

SwAn

2.03.1994.

Бурхливий вирій, що ввірвався в життя,
Шалений травень - все не так, як треба.

Що ж тоді щастя? Наші почуття?

Скажи, ти звідки:

З-під землі чи з неба?

Запам'ятай мене: і блиск очей,

і ніжність слів, і небо синє-синє.

Хай вічно буде сонце й травень цей,

і буде щастям це віднині.

Маркарова Оксана

ШРИТЧА ПРО ПРИКРУ ПРИГОДУ ПАДРЕ ПАОЛО ШІККАРДО.

Після підсліпуватого підвечір'я палац предстоятеля Падуанської парафії Паоло Піккардо почав поволі порожніти. Питьма повивала паперті палацу, тосипала посутенілим порошком присмеркового повітря паркет предстоятельських покоїв. Покрученими провулками Падуї прогулювався падолист. Перші приморозки протягом п'ятирічного періоду. Прохолодне повітря Падуї пронизували плавні протяжні пориви "північного пришельця".

"Паскудна погода,- подумав падре Паоло,- постукуючи пальцями правиці по підвіконню,- пропало полювання".

Піккардо пройшовся поглядом по плямистому пейзажу падуанського полісу. Підмурівками Періклового портику похитуючись, почвалав перехожий. Придивившись по уважніше, падре підсумував: "Певно пахолок Педро повертається після прогулянки по пивних погрібках Падуї".

Піккардо покликав портьє: " послухай Патрику, проклятому п'янюзі Педро і отрібно припекти п'ятки". Портьє, послужливо поклонившись, пішов.

"Пройдешся по плечах паршивому поросяті Педро - пити перестане",- пвзіхнув падре Паоло, проваджаючи поглядом Патрика. Потім Піккардо приліг подрімати...

Проминуло півгодини. Паоло перелякано прокинувся, похапки перехрестившись. Покоями палацу полетіли прокльони, позбавлені пристойності. Перед падре постав пахолок Педро. Позаду перелякано принишкла прислуга.

Педро прокричав: "Полум'я пекла! Підлий падуанце! Посікти преблагороднішу персону,- прелата Палермо, племінника папи Пія П'ятнадцятого, прапрапраправнука праведного Піпіна, принца Перуції Панкратіана Першого!" "По праву пана повелів, придурку,! Піди, проспись, протверезій, логаний пахолку!" - прикрикнув Піккардо, перебираючи підвіску, повну перлів. Парубок погордливо просичав: "Повішу падюку!"

Потім підняв правицю, пересипану перстнями; підсунув під підборіддя падре Паоло п'ятигранну печать принца...

"Пробачте, пресвітлий повелителю! Прикра помилка!-перелякався Піккардо.- Пробачте, пресвітлий принце!"

Перуцький принц, прелат Палермо, племінник папи Пія П'ятнадцятого прямо пронизував, протикав падре Паоло промовистим поглядом.

"Простіть, помилуйте, предобрий пане!" - падре почав повзати по підлозі.

"Піддам палі, пошматую",- проричав принц. "Помилуйте, прошу!"-Піккардо покритив поцілунками пантофлі принца, поли плаща, пересипані падуанською пилюкою.

Принц примружився: "плати, падюко". Падре підтюпцем пройшовся по палатах; потім повернувся, потрясаюч пів-мішком португальських пессо.

"Повного потребую",- принц пригрозив падре посрібленою печаттю. Падре, підштовхнутий переляком, поквалливо приніс п'ятдесят перстнів, покритих перлами.

Принц презирливо посміхнувся: "прощано поганого підданого". Потім, підібравши під правицю попелястого плаща, погордливо покинув палац Піккардо. Падре, провівши п'ятірнею по переносиці, покритій потом, полегшено потюпав покоями. Пробило північ...

Після примарної примхливої питьми прийшов Понеділок. Прокинувшись, Паоло Піккардо почув приглушене постукування по підлозі. Потрашаючи палицею, повільно просувався престарілий патрицій Падуї Педро Поло, приятель падре. Привітання патриція просто приголомшило Піккардо: "Послухай, Паоло! Принц Перуції Панкратій протринькав посаг племінниці папи Пія! Папа просить піймати принца! Платня - п'ятсот пессо!"

"Певний правдивості подібного повідомлення?"-перепитав падре.

"Плетешся позаду переломних подій, Паоло",- посміхнувся престарілий Поло.

Падре Піккардо походив палатою, постукав по підвіконню пальцями правиці. "Проклята погода",- подумав падре.

Покрученими провулками Падуї прогулювався падолист; підмурівками Періклового портику, похитуючись почвалав перехожий.

386 слів на літеру "п"

(з них не повтнюються-267)

Микола Чугаєвський

*Я не боялась осуду юрби,
Я прагнула ціною боротьби
Звільнити серце від буденних пут,
З душі потовченої змити бруд,
І з-поміж тисячі, із безлічі шляхів
Знайти єдиний, що до тебе вів.*

*Я вірила, що я його знайду,
І що по лезу бритви я пройду,
І цього разу в прірву не зірвусь!..
Поміж віків, серед століть страждань
Стою одна, втомившись від шукань*
SwAn

“Могила”. Для кого?

В Академії всі з нетерпінням чекають виходу літературно - мистецького альманаху “Могила”, про який усі чули, але конкретно ніхто нічого не знає. З цього приводу ми вирішили взяти коротке інтерв'ю у головного редактора цього журналу Станіслава Остапенка.

- Станіславе, як усе починалося? Чия це була ідея?

- Спочатку був Бресфілд. Бресфілд породив курс американської літератури, курс американської літератури породив літературний гурток. Літературний гурток породив ідею і вмер, ідея ж породила літературний журнал.

- Наскільки відомо, було багато варіантів назви журналу. Але чому саме “Могила”?

- Якщо мисливець хоче стати помітним йому треба лише піднятися у сутінках на вершину пагорба.

- Студентам Академії було запропоновано подати свої творчі доробки до редакції. Відбір був серйозний, чи не так? За яким критерієм?

- За серйозним критерієм. Ми не дискримінуємо на основі раси, кольору, статі, віросповідання, національності, соціального стану, інвалідності або ментального стану.

- А які ж матеріали будуть в альманасі?

- Цікаві! Читайте сам журнал!

- Матеріали лише студентів чи сторонніх людей?

- Якщо під “сторонніми” розуміти Діброву, Цибулька, Ірванця - тоді й сторонніх.

- Стасе, який рівень готовності?

- Ось-ось...

- На майбутнє, яким ви бачите свій журнал?

- Процвітаючим літературно-мистецьким альманахом.

- А коли плануєте випуск?

- Сподіваємося, в середині квітня.

РОЗМОВУ ВЕЛА НАТАЛЯ ЧЛЬКО

Я волочу крізь життя
Свою любов до тебе
Скрізь і всюди
Вона босонога
Але радісна і щаслива
Наче травневий дощ
І не хотілося б мені
Бачити її вельможною панною
Але краще мавкою
Серед лісів

Місяйло Оксана.
25.09.1993.

Як важко писати вірші,
Вливати в них подих душі
Вкладати в них серця шматок -
Ця праця - тернистий вінок.

В поезії все, як в житті...
Так важко писати вірші.
Леліяти їх в глибині,
Щоб потім віддати тобі

4

Луцан Валерій

ДЯКУЄМО:

Інформаційно-обчислювальному
центру ЦКМА,
Видавничому Дому “Академія”,
а також Оксані Тягло за надану
технічну допомогу у створенні
номеру.

АВТОРСЬКИЙ КОЛЕКТИВ :

Відповідальний редактор - О.Місяйло

Помічник - Н.Члько

Консультант з питань оформлення -

В.Луцан

Комісія по відборі матеріалу :

- І.Олійник

- М.Чугаєвський